

[Forsvarsministeren.]

ifølge planlægningen skulle overtage væsentlige dele af området, blev underrettet om, at forsvaret — med en vis forsinkelse, der skyldtes stop for byggearbejder — forlod området med udgangen af juni 1971. Fra dette tidspunkt henlå området åbent og ubevogtet, for så vidt som det var blevet besluttet, at det ikke skulle bevogtes militært. En vis bevogtning ved civil vagtselskab blev efter beslutning i forsvarsministeriet etableret, da det viste sig, at overførsel til anden statsstyrelse — trods den stedfundne planlægning — ikke umiddelbart kunne finde sted. Denne vagtordning kunne ikke hindre hærværk og tyveri i betydeligt omfang. Vagtordningen viste sig heller ikke tilstrækkelig til at hindre en udbredt bosætning på området i efterårsmånederne 1971.

I november 1971 tog den daværende forsvarsminister, hr. Kjeld Olesen, den opståede situation op til drøftelse med såvel Københavns kommune som kulturministeriet og justitsministeriet. Mange af bygningerne på området var på dette tidspunkt taget i brug, og det blev besluttet, at der med udgangspunkt i selve dette faktiske forhold skulle søges frem til en normalisering af situationen. En arbejdsgruppe med repræsentanter fra såvel kulturministeriet, justitsministeriet, boligministeriet og forsvarsministeriet som Københavns kommune blev nedsat. Det var gruppens opgave i løbet af få dage at pege på retningslinjer for en normalisering af den opståede situation.

Fra gruppens side blev der bl. a. peget på, at en nedrivning af bygninger måtte finde sted som et led i normaliseringsbestræbelserne. Det besluttedes, at kulturministeriet, der fremdeles stod som den forventede fremtidige ejer af området, skulle forestå normaliseringen.

Planer om kulturministeriets overtagelse af området blev imidlertid opgivet i begyndelsen af 1972. Normaliseringsbestræbelserne videreførtes herefter af forsvarsministeriet, og en kontaktgruppe til „Christiania“ blev nedsat for at varetage denne opgave.

I maj 1972 blev der underskrevet en „foreløbig aftale“ mellem denne kontaktgruppe og „Christiania“s forhandlingsgruppe. Om nogen egentlig lejeaftale kunne der ikke blive tale. De meget forskelligartede og i mange tilfælde yderst ringe beboelsesforhold stillede sig i vejen herfor. Det samme gjorde de fortsatte bestræbelser på at gennemføre en afhændelse af området hurtigst muligt.

Aftalen tog derfor sigte på at løse forskellige praktiske spørgsmål. Desuden aftaltes en forpligtelse for „Christiania“ til at afregne 50 kr. pr. beboer pr. måned til dækning af forsvarsministeriets udgifter til betaling for el og vand.

Den nedrivning af bygninger på området, der hele tiden havde været forudsat, blev behandlet i et særligt punkt, hvor det anføres, at nedrivning af ubrugelige bygninger finder sted efter aftale med „Christiania“.

I den foreløbige aftale blev også optaget et punkt, der pålagde „Christiania“ at komplettere den interne registrering, således at der kunne skabes et overblik over, hvor mange personer der boede på området, og dermed, hvor mange der skulle afregnes for.

„Christiania“s selvbestaldede bosætning på området, utilstrækkelig afregning for el og vand og mangelfuld registrering gav anledning til megen presseomtale, og der har i folketingets spørgetid været stillet mange spørgsmål om disse forhold samt om de planer, der var for områdets afhændelse og fremtidige anvendelse. Om sidstnævnte er det flere gange blevet oplyst, at det var forsvarsministeriets hensigt at gennemføre en afhændelse, men at den omstændighed, at der ikke fandtes byplan for området — eller blot en godkendt dispositionsplan — i betydelig grad vanskeliggjorde et offentlig udbud af området til salg.

På denne baggrund besluttede den daværende regering i marts måned 1973, at området skulle forblive i statens eje i endnu ca. 3 år, og at der skulle udskrives en idékonkurrence vedrørende områdets anvendelse. Dette besluttedes i erkendelse af, at der her — formentlig for sidste gang — kunne blive